

Bij de presentatie van het boek wraakgevoelens, 7 juni 2009

Allereerst wil ik Simon Vuyck bedanken voor de samenstelling van dit boek. We hebben nauwelijks boeken waarin zoveel verhalen opgetekend staan. Het is een document geworden waar wij als vereniging iets mee kunnen naar rechters, officieren van justitie en andere organisaties, die beroepshalve met nabestaanden te maken krijgen. Dank daarvoor. Maar ik wil ook kort iets over de inhoud van het boek zeggen.

Het goede is sterker dan het kwade, zo eindigt de inleiding van dit boek. En dan komen er 18 verhalen achteraan. Levensgeschiedenissen van geliefde, vermoorde kinderen. Geschiedenis van levens van ouders, nadat zij hun kind door dit wrede lot verloren. Het zijn verhalen van wanhoop en hoop, van nieuwe delen van leven die door ons ouders weer worden opgepakt, én van levens die voorgoed beschadigd zijn, waardoor het geen deel van leven meer is.

Wat mij heeft getroffen, maar ik wist het al uit eigen ervaring is, dat - naast wat de ouders onze kinderen aandeden - de procesgang, en het vonnis een enorme impact hebben. Daar balt het kwaad, ons kind aangedaan, zich samen. Daar kunnen nieuwe wonden worden toegevoegd.

Maar wat me meer heeft getroffen is de inzet van ouders om de herinnering aan onze kinderen levend te houden. Een sprekend voorbeeld daarvan is de vlindertuin voor kleine Nienke, waar we zojuist waren. Een stukje aarde dat door haar ouders liefdevol tot een tuin van gedenken is omgevormd, en waar ieder jaar nieuw leven ontstaat. Natuurlijk vol vlinders, wie van ons heeft niet iets met vlinders? Ouders koesteren hun kinderen op allerlei manieren.

Ouders ervaren dat ze – eerst met de moed der wanhoop – en naar je mag hopen op enig moment met levensmoed, hun leven weer proberen vorm te geven. Hoewel dit ten diepste een eenzaam proces is, kunnen ze dat niet alleen. Ze hebben daarbij de steun nodig van lotgenoten en van mensen, die het aandurven mee te gaan op die weg. Maar ook de hulp en erkenning van instanties en overheid om hun positie als nabestaande te verbeteren, helpt om de levensmoed te versterken.

Het goede is sterker dan het kwade. In alle voorzichtigheid gezegd is dat zo en wordt het in de loop der jaren zichtbaar in de levens van ouders. Wat mij opvalt en ontroert is, dat de ondergrond van alle verhalen van deze ouders de onvoorwaardelijke liefde voor, en trouw aan hun verloren kinderen is. Tussen de regels door wordt dit luid en duidelijk beschreven, op iedere bladzijde van dit boek.

Ik gok erop dat het die onvoorwaardelijke liefde is, die wij ontvingen bij de geboorte van ons kind, en die ons voor de rest van ons leven met hem of haar verbindt, dat die onverwaardelijke liefde de bron is om, ondanks alle gemis het goede, het leven dus, te doen en het kwade, wraak te laten. Wraakgevoelens ja, die kennen we en die zal ik niet ontkennen, maar wraak nemen nee, liever vertellen lotgenoten elkaar hoe we het wél

volhouden en wat ons soms weer levensvreugde geeft. Hoe we stapje voor stapje de weg naar het leven terugzoeken en vinden. Laten we de namen van onze kinderen blijven noemen en hen eren, en laten we elkaar bemoedigen en troosten. Laten we op blijven komen voor nabestaanden. Laten wij ouders dát alles vooral blijven doen.

Sophia Kammeijer, voorzitter Vereniging Ouders van een Vermoord Kind